

Rade Krstić

Kot da me ni

Kot da me ni

Kot da me ni.
Kot da sem.
Stoletja žuborijo
skozi novonastalo dimenzijo
do potankosti izmerjene bibavice smisla.

Kot da me ni.
Kot da sem.
Svetlobna mandala
se prisesa na jeklene ude
najtišjega atoma potolčene iskre.

Čas ni več pomemben.
Zdaj ostajata na površini
samo še sled in odmev.

V notranjosti sveta
pa se je že zdavnaj raztelesilo vesoljsko dno.

Jutro

Rano jutro.
Rosno jutro.
Sveže jutro.
Zlato jutro.

Prebudiš se iz globokega spanca
in v hipcu sekunde z očesom preletiš nebo,
ki je nenadoma postalo zračno platno
za tkanje oblakov in obzorja.

To veš samo ti in nihče drug.
To se tiče samo tebe in nikogar drugega.

Zato lepo počasi zajadraš na krilih vetra
in priletiš do vrha mavrice, skozi katero
zemlja meša izbrane sokove barv
za naslednje jutro.

Skoraj do konca

Skoraj do konca
gre konica bolečine,
ki jo zaklepajo čeljusti
časovnega primikanja k dnu.

Skoraj do konca
se zaženejo koraki
človeškega obupa,
ko pride najskrajnejši rob.

In skoraj do konca
se razlije črnilo groze,
ko izdihnemo poslednji dih
in počasi, a skrbno pričnemo

pozabljati
svet.

Kaznilnica

Tu si duše prizadevajo
čim prej odslužiti
kazen.

Tu so ječarji pripravljene
potrpeti čisto do konca.

Tu se rojevajo
takšna ali drugačna nagnjenja.

Tu se iz rose,
ki hladi čvrsta čela,
enkrat za vselej oglasi

peklerska bolečina brez rane.
Tu so bolečine in rane pospravljene
v mrtvo srce šibkih.

Povezava

Povezal sem Začetek in Konec sveta,
Sever in Jug, Vzhod in Zahod.
Z vrvjo Evolucije.

Na Severu in Jugu sem zvrtil luknji,
na Vzhodu in Zahodu pa sem odebelil Ekvator.

Na Začetku sveta je bil Raj, na Koncu pa Pekel,
nekje na Sredi pa so se razbohotile Vice.
Bog in Hudič sta držala vsak svoj Habitat,
tam na Robu pa so domovali Angeli in Demoni.

Kar je šlo Gor, je hitro pohitelo nazaj Dol.
Kar je zavilo Levo, je kmalu izbralo Desno.
Naprej in Nazaj se ni dalo.
Vodoravno in Navpično so bile Križanke.

Homo Sapiens je postal Človek.

Nočna mora

Tlačila me je huda nočna mora.
Glavo mi je razneslo.
Ude mi je odtrgalo.
Srce se je razpočilo.

Nekje v duši je zaškrtalo.
Ostal sem buden.
Moja soba je postala
kletka globokega dihanja.

Slutil sem goljufijo.
Nekdo se je prekleto
pošalil na moj račun.
Kdo mi lahko pomaga?
Komu se moram zahvaliti,
da je najhuje minilo?
Kdo je namesto mene
zakričal iz postelje?

Hiti počasi

Korakam in za vsakim narejenim korakom
začutim, kako iz malega raste veliko.
Pešačim in za vsakim pešcem
je videti veduto poti.

Tečem in po vsakem teku sem zelo utrujen.
Skačem in po vsakem skoku leva noga
sledi začetku in desna koncu.
Delam stojo na tleh in svečo v zraku.
Raznožka in špaga sta moji specialiteti.

Hitim počasi.
To je videti na mojih mišicah.
Kmalu se bom včlanil v klub Obetajočih.
Tam se bom ukvarjal z disciplino Rdečih vragov.

Pridite me kdaj pogledat!

Časovni stroj

Z njim lahko potuješ
v preteklost ali v prihodnost.
Lahko se naučiš tujih jezikov.
Lahko ga imaš za svojo gejšo.

Kontroliraš lahko ogromno rojstev.
In tudi ogromno smrti.

Sonce mu ne more do živega.
Zemlja je njegov edini dom.

Pametnejši je od še tako popolnega računalnika.
Njegovo pogonsko gorivo je volja do življenja.

Ima na milijone čutov.
Zadnji od njih je neskončnost materije.

Ognjeni zublji samote

Kličeš!
Nihče se ne javi.

Kričiš!
Na ves glas.

Krikneš!
Nobenega odmeva.

Zavpiješ!
Čisto nič.

Zašepetaš!
Tišina.

Obmolkneš!
Konec.

Vraževerje

Nekje v podzavesti
je najti skrivnostne sledi
temnih oblakov v nič sesutega

sveta.
Tam so vetrnice
nikdar usločenih misli

obrnjene
proti zakletemu gozdu
pravkar izhojenih stopinj

močerada.
Nihče se ne trudi verjeti.
Vse pride samo po sebi in vsi,

ki doživijo katarzo,
so že zdavnaj postavili boga na(d) razpelo.